

Pohled z okna

Ležím na lůžku v nemocnici. Je 5 hodin ráno. Chodit nemůžu, ani nemám kam, jsem přece v nemocnici, a tak přemýšlím, jak to všechno vlastně začalo. V ten na první pohled obyčejný den jsem nemohl tušit, že je to můj poslední den na nohou. Alespoň na několik dalších let, pokud ne do smrti. Ten den se všechno změnilo. Pamatuju si to dost jasně.

Odcházel jsem z domu spolu se svou šestiletou sestřičkou Eliškou. Máma na mě ještě zakřičela: "A dávejte pozor, Michale!" Jako by věděla, že se něco stane. "Jasný!" zakřičel jsem a rozhodl se ještě vrátit a uklidnit ji objetím. Od tátovy autonehody, kterou nepřežil, se o nás bojí mnohem víc. Zemřel před 5 lety, bylo mi 13. Nesl jsem to těžce, ale uvědomil jsem si, že máma to nese hůř, a tak jsem jí začal pomáhat, jak se dalo. Měl jsem volno. V ulici, kde stálo i moje gymnázium, byl nějaký problém s vodou, proto nám dali týden volna. Každé ráno jsem odvedl Elišku do školy a pak jsem pomáhal mamce v práci.

V pátek jsem však zašli jen na roh naší ulice. "Tak co? Těšíš se do školy?" ptal jsem se Elišky, když jsme stáli u přechodu. "A víš, že už ani ne?" odpověděla. "To tě to nějak rychle přešlo," řekl jsem s úšklebkem. "Zjistila jsem, že se ve škole nespí ani nehraje. Místo toho tam furt jenom počítáme a píšeme." Pokračovali jsme na přechodu, když do nás vrazilo auto. Nechápu to! Dával jsem pozor! Ten pán nám zastavil!! Tak proč se najednou to auto rozjelo?! "Není to moje chyba," uklidňuju se. Uvnitř se však stále obviňuju. A nedá mi spát až do 8 rána. V tom se Eliška probouzí. Poznám to, i když po té srážce oslepla. Neví se, jestli natrvalo. Snad ne. Je to poprvé, co se vzbudila po té nehodě. Poprvé po týdnu.

"Míško, jsi tady?" tak mi říká. Chtěla udělat větší zdobnělinu z oslovení Míšo a už mi to zůstalo. "Ano?" zeptal jsem se. "Proč je všude tma?" To mnou trhlo. Nemohl jsem jí říct pravdu. Byla by z toho moc smutná. Nechci jí to říct. Musím si něco rychle vymyslet. Eliška je snílek, věřila by, i kdybych jí řekl, že vypnuli slunce. Ale to jí nemůžu udělat. "Míško, slyšíš?! Proč je všude tma?" Musím jí říct pravdu, ale jak?! Konečně ze mě něco leze, jen nevím, jestli je to dobře. "Víš... teď máš chvíli... vyplý očka." "Vyplý očka?" ptá se nechápavě. Já sám jsem nevěděl, co jsem to řekl za blbost. "Jo. Po té nehodě, co se nám stala, se tvoje očka lekly a teď chvíli nebudou fungovat." "A jak dlouho?" vypadá zklamaně. "To nevím. Ani doktoři to ještě nevědí." Chvilku přemýšlí a pak se mě zeptá: "A tvoje očka jsou taky vyplý?" "Ne, Já mám vyplý nohy." "Takže nemůžeš chodit?" "Správně. Nemůžu chodit." Zase chvíli přemýšlí. "A my jsme v nemocnici?" "Ano, v nemocnici" přitakal jsem.

"Jak to tady vypadá?" "Jsme v pestře barevném pokoji. Na jedné stěně je krásná duha." Eliška maluje duhu. "A všechny princezny a postavičky z pohádek. Zeď za tebou je krásně žlutá jako sluníčko a jsou na ní zvířátka." Chtěla by se podívat, ale jen se pootočí a dotkne se zdi za sebou. Pokračuju dál: "Boční stěny jsou modré jako nebe a jsou tam obláčky." Usmívá se. "Máme tady okno, Míško?" zeptala se mě. Tahle otázka mě překvapila, ale okno bylo hned vedle mého lůžka, tak jsem řekl: "Jo, hned vedle mě." "Co tam vidíš?" vyptává se. "Co je venku? Svítí tam sluníčko? Jsou tam zvířátka nebo lidi?" "Jsme blízko parku. Jsou tady lidi, zvířátka, děti, pejsci, ptáčkové. A ano, svítí sluníčko! I jezírko tam vidím." Už se usmívá od ucha k uchu. Chvilku je ticho. "Povídej. Máš hezký hlas," řekla pořád s úsměvem. "Dobře." Teď už mám obrovský úsměv na tváři i já. "Je tady muzikant jako já. Hraje na kytaru a děti a ptáčci si k němu sedají a poslouchají ho." "Rodiče ho taky poslouchají?" "Ano, i rodiče." "Pak tam sedí holčička, která si čte určitě nějakou pohádku. Děti si hrají a běhají. A teď všichni kolem toho muzikanta zpívají, asi hraje nějakou známou písničku." Nadšeně mě poslouchá. "Nedá se to okno otevřít?" zeptá se. Chtěla by slyšet, jak zpívají. "Ne, bohužel nedá."

V tom vstoupí doktor se sestřičkou do místnosti, asi ranní prohlídka, jestli jsme v pořádku a přinesl nám i snídani. "No, konečně jsi vzhůru!" povídá lékař. "Už dlouho jsem si s tebou chtěl popovídat. Já jsem doktor Bruno Silver a budu tě chodit navštěvovat a snažit se tě co nejlépe"

vyléčit... Tak jak se máš?" "Mám se asi dobře. Míška mi říkal, že se moje očka lekly a chvíli nebudou fungovat. Jak dlouho?" odpovídá Eliška. Doktor vypadá překvapeně. Tolik slov od ní asi takhle po ránu najednou nečekal. Jedním okem koukne na mě. "Eliško, to ještě nevíme, protože jsi dlouho spinkala, nemohli jsme tě moc vyšetřit, ale teď už jsi vzhůru, a tak to můžeme zjistit, pokud nám trochu pomůžeš," říká doktor a kontroluje něco v zápisníku. "Dobře. My tě teď vezmeme na nějaká vyšetření, fajn? Pak se budeš moct nasnídat, ale vyšetření musíme udělat ještě před snídaní." Eliška přikyvuje. Lékař se obrací k sestře a nařizuje převoz na nějaké oddělení, kde ji vyšetří. Sestra přijíždí s vozíkem a veze Elišku pryč.

Doktor čeká, až odejdou, a jakmile jsou pryč, mluví ke mně: "Víš, že to nemusí být jen na chvíli." Mluví teď o Eliščině slepotě. "Vím," řeknu a otočím hlavu k oknu. "Dobře. Jak to jde u tebe?" "No, moc dobře to neJDE! Jak vidíte, pořád nemůžu JÍT!" "Promiň, nedošlo mi to..." Odpoví s provinilým výrazem. Asi jsem byl trochu moc agresivní, ale naštvalo mě to. Dobře ví, že chodit nemůžu. Pořád se kouká do těch svých papírů, ale mluví ke mně: "Léky na bolest zabírají?" "Jo," odpověděl jsem už klidněji. Dá mi ještě pár otázek, vyšetří mě a pak mi oznámí: "Fajn. Budeš chodit na rehabilitace tady v nemocnici. Každý den tě tam Katka, naše zdravotní sestra, odveze." "Dobře. Jestli mi to pomůže," odpovídám. Když se Eliška vrátila, nejdřív se nasnídala (musela jí však pomoci sestra) a pak mi vyprávěla, jak se měla a co všechno jí doktoři a sestřičky řekli a všechno, co se dělo. "Budeš mi ještě vyprávět, co je za oknem?" zeptala se mě. "Jasný," usmál jsem se a zahledl se do okna. "Teď se tady prochází dva kluci. Honí se. Asi hrajou na babu. Běhají kolem jezírka. Jeden dá druhému babu, ale ten druhý spadne do jezírka." Zasměje se. "Mají s sebou pejska a pejsek teď skočil za ním. Ten kluk nespádl moc daleko, jenom na kraj, ale ten pejsek kolem něj skáče a cáká všude vodu." Eliška se směje, nejspíš si to dost reálně představuje. Jsem rád, že se směje. Povídám dál: "A přichází dvojice. Žena a muž. Jsou velmi mladí. Ta slečna má v ruce kytičku." Eliška mě přeruší, ale jenom velmi ospalým hláskem řekne: "Asi jsou zamilovaní." "Ano, asi ano." Pokračuji: "Drží se za ruce. Jdou kolem toho jezírka a povídají si..." všimnu si, že už spí. Až teď se podívám na dveře, kde stojí máma. Musela přijít, zatímco jsem se koukal do okna. "Jak dlouho jsi tady?" zeptal jsem se s malinkým úsměvem. "Od pejska, který cáká vodu," odpověděla a jemně se zachichotala. "Víš už něco víc?" kouknu směrem k Elišce. Úsměv z tváře jí zmizel. "Není to moc dobré." "Takže?" Chci vědět víc. Šeptáme, abychom ji nevzbudili. "No, po dnešních vyšetřeních to spíše vypadá na trvalé následky, ale pořád toho moc neví. Dobré je, že je vzhůru." Sedá si vedle mě. Zahledí se do okna a na chvíli se zamračí. Podívá se na mě a potom na Elišku. Usmívá se. Hladí mě po ruce a já usínám.

Další měsíc je skoro každý den to samý. Spím jen málo, ale už mnohem víc než před Eliščiným prvním probuzením. Naše Příběhy z okna se staly rutinou. Vždy chvíli ráno a pak po obědě nebo večer. Po doktorově ranní návštěvě Elišku vždycky někam odvezou na nějaké vyšetření a mě zase na rehabilitace. Po obědě si povídáme. Většinou první mluví Eliška o tom, jaké vyšetření dnes měla a jak se jmenoval doktor a sestra a co tam dělala atd. Já jí pak řeknu pár vět o rehabilitaci, nechci ji tím moc zatěžovat. Nebudu lhát, bolí to hrozně. Ona se na to ale stále ptá, tak jí musím vždy něco říct. A pak přijde na náš druhý pohled z okna. Potom přijde mamka, povídá si s Eliškou, dokud neusne, a pak se mnou, co má nového a jak to bude dál. Eliščin stav se však vůbec nezlepšuje a to nám dělá starosti. Jí ale zjevně ne. Vypadá to, že už je s tím v pohodě.

Poslední den, kdy byla v nemocnici, mi řekla: "Míško, víš, nejdřív mi to vadilo a pořád bych všechno ráda viděla, ale tvoje vyprávění je super a teď vím, že nepotřebuju svoje očička, abych mohla vidět," a usmála se zase od ucha k uchu. Podíval jsem se na ni pak na mamku a usmáli jsme se i my dva. Jakmile odešly, ocitl jsem se v obyčejném, bílém, nemocničním pokoji. Nenechte se zmást, nikam mě nepřevezli, jen už tady není Eliška. Přiváží mi sem nového "spolubydlícího". Sestra odchází a nechává nás tam samotné.

"Ahoj, já jsem Matěj," říká stále ležící na posteli. Může mu být kolem 10. "Ahoj, já jsem Michal," představuju se. Matěj se zhluboka nadechl a říká: "Je mi 9. Od hlavy dolu jsem ochrnutý. Menší nehoda." Zjevně se mu o tom vůbec nechce mluvit. "Tak to mě mrzí," říkám, "já mám ochrnutý jen nohy." Chvilku si povídáme o rodině a všech možných věcech a pak se dostane na Elišku a povídání z okna: "Mám sestřičku. Je jí 6 a je slepá od té nehody, co se nám stala. Dneska ji propustili z nemocnice. Povídal jsem jí vždy, co se děje venku, a moc se jí to líbilo." Ani nevím, proč mu to říkám. "Já jsem měl doma velký okno a furt jsem se z něj díval. Bylo to fajn.....," na chvíli se odmlčí, ale pak pokračuje: "Podívej ... bude to znít možná divně, ale ... nemohl bys mi taky říkat, co se tam děje?" "Jasný," říkám, "proč ... proč ne."

Zadívám se do okna, do kterého se dívám každý den už něco přes měsíc, a přestože tam pořád vidím osamělou houpačku, jeden strom, bezdomovce, který žebra o peníze, a velkou zelenou kaluž, začínám povídat o velkém, zeleném, sluncem prosvíceném parku plném stromů, s dětmi, co se smějou a běhají, muzikantem, který hraje na kytaru, a s nádherným jezírkem, kolem kterého se procházejí zamilované dvojice.